

TANDORI DEZSŐ

Berzsenyi Dánielnek

(Ódonul)

III. Dél-táj közel, min-

*den (vele!) hagyható,
folytatható más, más folyo-
mány szerint, nincs
erre szánt kötelmed, azt majd*

*holnap. Idők tova- s egybe-
csúsznak.
És futnak. Állnak. Vesztve magad,
kevés*

*emlékkel arról, mid
– mid is? és minek,
mindnek miye? s ha trógeroltad!
– lenne; olyan fontos? Na látod,*

*látod. Behúztad függönyöd, ab-
lakod
túlján idő jár, változik, ám te
most*

*örvendj, konok, komor
derűvel,
annyira mindene-egy.
Talán fél*

*órád ne hagyd. Hagyd. Erre.
Amarra majd
– s hogy merre indulsz? – indulatod
szerint,*

s még úgy se. Este, s túl
korán is,
elfogadod mai altatódat.
Közben mi lesz? Van

módja, a telhető,
képzeltető módoknak, örök-körök,
érintve, mit kibagysz, elérve,
hol kilebeg, mi az érdeemes rész.

Hogy volt a múltkor? S
mint? E hasonlatot,
mely annyi: „mint”, mely ennyi se:
„annyi MINT” –

hagyd, zökkenését annak itt, hogy
legközelebb – a REMÉNY! –
megint egy
sort alszol.

Alszol, prózai, alszol egy
fél napnyi távot. Rá?
Cigaretta, bor,
sejtett regény-szövet, ki-

fejtve, tárgya idétlen, a tárgya
lépcsők
élet-sora. S színpad! Csak aludj,
minek

eldöntened: verset? Magadból?
másra? kinek? vagy egész-a-
másét?
Azt se figyeld, üterén, ha lüktet

vér, színe milyen... Ne láss, a tiszta
mit-se-tudás hulljon beléd, át
hullván magad-e
képzeten, át s át.
Menj be a Józsefi Sörpatiká-

*ba. Hagyd félkönyök-ritmus
letörölt kötelmét.
Mustárt ragassz, szándék-se,
kabátod ujján*

*rózsányi-szürke hamvak útján,
lyukra. Hibára. A lépted innen
kis kúthoz ér. Pad. Elrepül egy
galamb. Van*

*nyesnivaló ütem? Ellene:
van szabad-tört
szó, értelemmel?
Tárgytalan sem,*

*tárggyal sem, így érsz képzetes fal-
hoz. Visz, kerepelve,
suhán kelepelve, csirregve,
egy fej vár, kezéd nem*

*fogja a tartalmát, kinyúlik,
néz, újra téged lát, madárfej,
honnan? Ez? Az, hogy akár ha ott egy
vég is lehetne. Rég volt, ha voltál.*

(Maiul)

IV. Csak nekivágsz. Az i-

*dő mit
tesz! Veled ennyi erőnyit,
annyi elődnyit. Amit
tenni helyette lehetne,*

hagyd valamid!

*Hagyd, valamid se legyen,
semmije-vége szeren,
szertelen-annyi-se lassan
indulj magadban,
hagyva, mi hagyhatatlan.*

*Hajt, ami hajthatatlan.
Minden estleges aztán,
nem-leltén vagy „akadtán”
még fölakadsz, hanem aztán*

*elszabadulsz. Ha leülsz
egy
padra, beljebb-ha-kerülsz,
hol,
nem szabadulsz, ami gondol,
attól.*

*Felkelsz a padról,
észre se vetted, eltűnsz*

egy gondolatból.

*Nincs másod, tagolásod,
képzete kényszer,
a tények fogsora-
-formáján csak a lényeg*

foncsora.

*Tükre van-e? S ha
néz, mutat épp, ahogyan most
elgazgatsz egy abroszt,
letörölsz egy*

*pultot? Ha megegyezel,
ha magad ellenére teszel,
ha csak beledőlész
a levegőbe,
kicsit előre-*

*hajolva mégy: habogod:
igen, igen – nyilván van okod,
nincs okod, s ha pörölsz:
kegy. De kié? Nem
Tudhatsz semmit, idétlen
elalszol, megvult, megint egy: – ?*